

Udenrigsminister har fremført; men, idet jeg udtaler mig, saaledes, maa jeg dog tilstaae, at disse Erindringer fra den høitagtede Udenrigsministers Side ikke for mig væsentlig have svækket Udvalgets Indstilling. Smidtidigt vil det dog paa den anden Side, efter min Overbeviisning, være meget lidet tilraadeligt at gaae saa vidt, som den ærede Rigsdagsmand fra Thisted (Schack) i et specielt Punkt er gaaet, og det forekommer mig saa meget mere betænkeligt i dette Øieblik at gøre det, som det for det Første af Ingen misffendes, af hvor stor Betydning og hvor ønskeligt det er, at der tyes til den periodiske Presse og derved til den offentlige Mening med Hensyn til Landets politiske Ledelse. Det er derhos Noget, som ret Mange af os her i Salen, og deriblandt navnlig Mænd paa den anden Side, baade forlængst have erkjendt og i en Række af Aar netop have ønsket, at Regjeringen vilde ty til den periodiske Presse i Indlandet og Udlandet, idet, om Saadant var skeet, vistnok Afskilligt vilde have staaet anderledes i 1848. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke Andet end paa det Bestemteste afvige fra det ærede Medlem af Finansudvalget her tæt ved Siden af mig, (Nothe), der erklærede at ville tiltræde Rigsdagsmanden for Thisted (Schack's) Forslag.

Premierministeren: Jeg skal i Almindelighed tillade mig et Par Ord angaaende de forskjellige Spørgsmaal, som henhøre til, om der i nærværende Finanslov skal udtales Bestemmelser for den tilkommende Tid om visse Gesandtskabers eller diplomatiske Sendelsers Varighed eller Iffeyarighed. Jeg tillob mig for at yttre, at efter Sagens Natur burde Initiativet til saadanne Forandringer udgaae fra Regjeringen; men jeg troer virkelig ikke, at Regjeringen kan være i Tvivl om, hvad Folkets Mening og Ønske er i saa Henseende. Under de forrige Provindsstaaender, og jeg troer ogsaa i den danske Rigsdag, er det nemlig udtalt som Noget, ikke blot ønskeligt, men som Noget, der fordrædes af Regjeringen, at den skulde indskrænke de diplomatiske Missioner saa meget som muligt, uden at faare Landets Interessers. En Rettesnor for sin Afærd i denne Henseende har Regjeringen saaledes allerede, og at den nu skulde behøve

en fornyet Spørg til at følge denne Regel, som jeg selv har erkjendt for at være den rigtige Regel, troer jeg ikke er nødvendig. Naar det nu udtales, at Missionen ved Hansfestæderne og ved flere andre Lande ikke skulde være vigtige, og at man bør afforte et vist Beløb af det dertil henlagte i Finansloven, for saaledes at tvinge Regjeringen til at standse denne Mission saasnart som muligt, saa forekommer det mig derfor virkelig, at disse Indstillinger ere oversflødige for at tilvejebringe et Resultat, hvis Rigtighed Regjeringen selv erkjender det for rigtigt at fremkalde, naar Tid og Omstændigheder tillade det. Jeg troer tillige, at Rigsdagen derved vilde komme til at tage Beslutning udenfor det heromhandlede Finansaar, idet den i visse Maader derved vilde binde Hænderne paa sig i næste Session, uden dog i mine Tanker at kunne binde Hænderne paa en tilkommende Rigsdag, ligesom paa den anden Side Udenrigsministeren, dersom han gik ind derpaa, forekommer mig fornemmelig stærkt vilde binde Hænderne paa sig selv, dersom han i den kommende Tid vedblev at være Udenrigsminister, og tillige gjøre et utilbørligt Forsøg paa at binde Hænderne ogsaa paa den eventuelle Minister. Jeg skal saaledes vedblivende insistere paa, at de 4000 Rbd., som foreslaaes affortede i Summerne for Gager etc., ikke affortes paa nærværende Finanslov. Jeg har tilladt mig at erklære, og jeg haaber, at jeg i den Henseende kan staae til Troende, uden at behøve at ophjse Bestaffenheden af Underhandlinger, som endnu ikke ere tilendebragte, at de af mig berørte Underhandlinger, hvis Tilendebringelse jeg ikke bestemt kan forudsige, ere af en særdeles Vigtighed. Jeg kan ikke troe, at det er den ærede Rigsdags Ønske, at jeg nærmere skal beljse, hvori disse specielle Underhandlinger egentlig bestaae, hvad Diemedet af dem er, og paa hvilket Stadium de i Øieblikket befinde sig. Spørges der om, hvorfor det synes Udenrigsministeriet rimeligt, at det, at have en Ministerresident ved Hansfestæderne og de øvrige nordtyske Lande, og hvorfor dette, idetmindste temporairt, vil være af stor Vigtighed, kan jeg i Almindelighed henvisse til, at disse Steder altid staae i en særdeles vigtig Communication med Danmark,